

DECIZIA COLEGIULUI PARCHETULUI EUROPEAN DIN 21 APRILIE 2021

DE ADOPTARE A ORIENTĂRILOR OPERAȚIONALE PRIVIND
INVESTIGAREA, POLITICA DE EVOCARE ȘI TRIMITEREA CAZURILOR,
MODIFICATĂ PRIN DECIZIA NR. 007/2022 DIN
7 FEBRUARIE 2022 ȘI PRIN DECIZIA NR. 026/2022 DIN 29
IUNIE 2022 A COLEGIULUI EPPO

Colegiul Parchetului European (EPPO),

având în vedere Regulamentul (UE) 2017/1939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO), denumit în continuare „Regulamentul EPPO”, în special articolul 9 alineatul (2), articolele 25, 26, 27 și articolul 34 alineatul (3),

având în vedere regulamentul intern de procedură al EPPO, adoptat de colegiu la 12 octombrie 2020, în special articolele 42 și 57,

având în vedere necesitatea asigurării unei politici coerente în materie de urmărire penală și a combaterii eficiente a infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene,

luând în considerare propunerea elaborată de procurorul-șef european, pe baza concluziilor grupului de lucru specializat al procurorilor europeni,

DECIDE DUPĂ CUM URMEAZĂ:

Articolul 1

În anexa 1, care face parte integrantă din prezenta decizie, sunt prevăzute orientări privind prioritățile și politica EPPO în materie de investigare și urmărire penală.

În anexa 2, care face parte integrantă din prezenta decizie, sunt prevăzute orientări privind criteriile de evocare a cauzelor pendente legate de infracțiuni care intră în sfera de competență a EPPO și care au fost săvârșite după 20 noiembrie 2017.

În anexa 3, care face parte integrantă din prezenta decizie, sunt prevăzute orientări privind criteriile de neevocare a cauzelor de către procurorii europeni delegați.

În anexa 4, care face parte integrantă din prezenta decizie, sunt prevăzute orientări privind criteriile de trimitere a cazurilor către autoritățile naționale competente.

Articolul 2

Prezenta decizie intră în vigoare la data adoptării.

Adoptată la Luxemburg, 21 aprilie 2021.

Pentru colegiu,

Laura Codruța KÖVESI
Procuror-șef european

ANEXA 1: ORIENTĂRI PRIVIND PRIORITĂȚILE ȘI POLITICA EPPO ÎN MATERIE DE INVESTIGARE ȘI URMĂRIRE PENALĂ¹

În temeiul considerentului 24 din Regulamentul (UE) 2017/1939 al Consiliului (denumit în continuare „Regulamentul EPPO”), Colegiul EPPO ia decizii cu privire la chestiuni strategice, inclusiv stabilirea priorităților și a politicii de investigare și de urmărire penală a EPPO. În plus, în temeiul articolului 9 alineatul (2)² din Regulamentul EPPO, colegiul ia decizii cu privire la chestiuni strategice, în special pentru a asigura coerența, eficiența și consecvența politicii EPPO în materie de urmărire penală în toate statele membre.

Articolul 25 alineatul (1) prevede că „EPPO își exercită competența fie prin începerea unei investigații în temeiul articolului 26, fie prin adoptarea deciziei de a-și folosi dreptul de evocare în temeiul articolului 27.”

EPPO inițiază o investigație atunci când primește informații relevante cu privire la orice infracțiune săvârșită sau în curs de săvârșire pentru care ar putea fi competent și cu privire la care o autoritate judiciară sau de aplicare a legii a unui stat membru nu a inițiat o investigație.

EPPO poate decide să-și exercite dreptul de evocare atunci când o autoritate judiciară sau de aplicare a legii dintr-un stat membru inițiază o investigație cu privire la o infracțiune pentru care EPPO și-ar putea exercita competența.

Articolul 40 alineatul (2) din Regulamentul intern de procedură al EPPO (denumit în continuare „RIP”) prevede că verificarea în scopul evocării trebuie să ia în considerare criteriile suplimentare, în special:

- a. vechimea investigației;
- b. relevanța investigației în ceea ce privește asigurarea coerenței politicii de investigare și urmărire penală a EPPO;
- c. aspectele transfrontaliere ale investigației;
- d. existența altor motive specifice care sugerează că EPPO este mai în măsură să continue investigația.

În acest context, colegiul stabilește următoarele orientări pe care procurorii europeni delegați trebuie să le ia în considerare în ceea ce privește prioritățile și politica EPPO în materie de investigare și urmărire penală:

1. Inițierea unei investigații

- a) În temeiul articolului 24 alineatul (1) din Regulamentul EPPO, „instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și autoritățile din statele membre competente în temeiul dreptului național aplicabil denunță fără întârziere la EPPO orice comportament

¹ Aceste orientări sunt reproduse așa cum au fost adoptate prin Decizia nr. 029/2021 a Colegiului EPPO din 21 aprilie 2021 și modificate prin Decizia nr. 026/2022 a Colegiului EPPO din 29 iunie 2022.

² Cu excepția cazului în care se prevede altfel, articolele menționate în continuare sunt articole din „Regulamentul EPPO”.

infracțional pentru care acesta ar putea să își exercite competența în conformitate cu articolul 22, articolul 25 alineatele (2) și (3)”. Acesta este principalul canal care permite EPPO să-și exercite competența prin inițierea unei investigații.

- b) Instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și autoritățile din statele membre sunt principalele surse de raportare a infracțiunilor. De asemenea, EPPO poate primi informații directe din alte surse, cum ar fi plângeri din partea unor persoane fizice și juridice. Într-adevăr, articolul 26 alineatul (1) prevede că EPPO inițiază o investigație atunci când „există motive întemeiate să se considere” că o infracțiune care intră în sfera sa de competență este săvârșită sau a fost săvârșită, fără a se menționa vreo sursă specifică.
- c) Articolul 24 alineatul (1) se referă la articolul 22 și la articolul 25 alineatele (2) și (3), ceea ce înseamnă că EPPO este, în primă instanță, singura autoritate competentă să evalueze dacă ar trebui să-și exercite competența. Aceasta include cazurile în care există o potențială competență concurentă a EPPO și a autorităților naționale de urmărire penală. Articolul 24 alineatul (1) prevede un canal de comunicare a cauzei penale dedicat direct și exclusiv EPPO, care nu poate implica autoritățile judiciare naționale ca destinatari simultani sau concomitenți ai comunicării. În acest caz, instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și autoritățile din statele membre competente în temeiul dreptului național aplicabil înaintează dosarul penal direct și exclusiv la EPPO. Comunicarea primită în conformitate cu articolul 24 alineatul (1) urmărește declanșarea unei decizii a EPPO cu privire la posibilitatea exercitării competenței sale prin inițierea unei investigații; așadar, aceasta se adresează numai EPPO.
- d) Prin urmare, raportarea infracțiunilor de către autoritățile menționate, cu prioritate și exclusiv către EPPO, va împiedica interferența cu prerogativele EPPO și acțiunile sale de investigare. Această linie exclusivă de raportare ar preveni riscul de investigații paralele și consecințele negative ale acestora, precum și o perturbare gravă a mecanismului de schimb de informații prevăzut prin regulament.
- e) Regulamentul intern menționat mai sus nu aduce atingere dreptului autorităților naționale de a primi informații în timp util în cazul în care EPPO decide să inițieze o cauză, întrucât EPPO are obligația să transmită aceste informații în conformitate cu articolul 25 alineatul (5) și cu articolul 26 alineatul (7).

2. Evocarea unei investigații

- a) EPPO va primi informații cu privire la o infracțiune în legătură cu care și-ar putea exercita competența după ce o autoritate judiciară sau de aplicare a legii a unui stat membru a inițiat deja o investigație. Aceste informații sunt primite în conformitate cu articolul 24 alineatul (2) și au legătură cu posibila decizie a EPPO de a-și exercita competența prin exercitarea dreptului său de evocare.
- b) Astfel cum s-a menționat anterior, criteriile care trebuie îndeplinite pentru evocarea sau nu a unei cauze, cu privire la care o autoritate națională a inițiat deja o investigație penală, diferă de cele care țin de inițierea unei investigații.

- c) În așteptarea deciziei EPPO privind evocarea, autoritatea națională poate desfășura acțiuni de investigare, întrucât, conform articolului 27 alineatul (5), autoritatea națională are obligația să nu desfășoare alte acte de investigare numai după ce EPPO își exercită dreptul de evocare. După furnizarea informațiilor prevăzute la articolul 24 alineatul (2) și înainte ca EPPO să ia o decizie cu privire la evocare, autoritatea națională nu poate să ia nicio decizie care ar putea împiedica EPPO să-și exercite dreptul de evocare.
- d) Se mai observă că articolul 24 alineatul (2) prevede că numai „în cazul în care [...] pentru o autoritate judiciară competentă sau o autoritate de aplicare a legii” din statul membru reiese că investigația pe care o desfășoară se referă la infracțiunea menționată la articolul 22 și la articolul 25 alineatele (2) și (3), autoritatea respectivă informează EPPO. Întrucât infracțiunile care intră în sfera de competență a EPPO nu sunt enumerate într-o „listă închisă de infracțiuni” și, prin urmare, nu sunt întotdeauna imediat identificabile, autoritatea națională competentă ar putea fi nevoită să efectueze o evaluare inițială înainte să informeze EPPO.
- e) Cu toate acestea, autoritatea judiciară sau de aplicare a legii competentă din statul membru poate considera că EPPO nu și-a putut exercita competența exclusiv în legătură cu situațiile menționate la articolul 24 alineatul (3). În orice caz, autoritatea națională competentă are obligația să informeze EPPO în acest sens.
- f) În situația în care autoritatea națională nu consideră că EPPO ar trebui informat, EPPO poate totuși să-și exercite dreptul de evocare după ce a primit informații din alte surse și urmând procedura prevăzută la articolul 27 alineatul (3) și, în consecință, la articolul 24 alineatul (2).

3. Orientări privind exercitarea competenței EPPO

3.1. Norme generale

- a) În temeiul articolului 24 alineatul (1) din Regulamentul EPPO, instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, precum și autoritățile statelor membre competente în baza dreptului național raportează orice comportament infracțional menționat la articolul 22 și la articolul 25 alineatele (2) și (3) exclusiv către EPPO.
- b) În sensul acestor orientări, evaluarea prejudiciului cauzat sau care riscă să fie cauzat intereselor financiare ale Uniunii Europene ia în considerare:
 - 1. prejudicierea efectivă a resurselor sau activelor Uniunii Europene, precum și/sau prejudiciul care ar fi putut fi cauzat dacă infracțiunea ar fi fost săvârșită în conformitate cu intenția autorului (autorilor);
 - 2. valoarea contractului, în cauzele legate de achiziții publice, atunci când comportamentul nu a cauzat prejudicii materiale efective asupra intereselor financiare ale Uniunii, dar contractul nu ar fi fost atribuit fără activitatea frauduloasă”.

- c) Atunci când EPPO decide să-și exercite competența în legătură cu o infracțiune care intră în domeniul de aplicare al articolului 22 alineatul (2) sau (3) ori al articolului 25 alineatul (2) sau (3) și este previzibil că o astfel de decizie ar putea da naștere unui conflict de competență în temeiul articolului 25 alineatul (6), atât decizia EPPO, cât și informarea statului membru sunt motivate și conțin o justificare specifică privind competența EPPO în cauza respectivă.

3.2. Exercițarea competenței prin inițierea unei investigații cu privire la informații referitoare la un comportament infracțional pe care EPPO le primește conform articolului 24 alineatul (1) sau din alte surse autonome

- a) EPPO își exercită competența cu privire la orice infracțiune menționată la articolul 22 alineatul (1) care intră în sfera sa de competență materială, teritorială, personală și temporală.
- b) În conformitate cu articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul EPPO, EPPO își exercită competența în materie de infracțiuni legate de participarea la o organizație criminală în cazul în care activitatea infracțională a unei astfel de organizații criminale se axează pe săvârșirea oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolul 22 alineatul (1). În acest caz, și fără a aduce atingere articolului 25 alineatul (3), EPPO inițiază investigația indiferent de prezența concomitentă a altor infracțiuni de bază și indiferent de prejudiciul cauzat sau care riscă să fie cauzat intereselor financiare ale Uniunii de infracțiunile care nu sunt menționate la articolul 22 alineatul (1).
- c) În cazul în care activitatea ilicită a unei astfel de organizații criminale vizează în mod egal diverse domenii și în dacă scopul de a săvârși una sau mai multe dintre infracțiunile menționate la articolul 22 alineatul (1) coincide cu intenția de a săvârși alte infracțiuni, EPPO își poate exercita competența numai dacă apare una dintre următoarele circumstanțe:
1. sancțiunea maximă prevăzută prin dreptul intern pentru infracțiunea care face obiectul articolului 22 alineatul (1) este mai severă decât sancțiunea maximă prevăzută pentru altă infracțiune de bază, iar separarea investigației ar fi în detrimentul instrumentării eficiente a investigației sau urmăririi penale, împotriva interesului justiției sau ar putea aduce atingere garanțiilor procedurale sau drepturilor fundamentale ale pârâților sau ale victimelor. În situația în care pedeapsa maximă pentru infracțiunea care nu intră în sfera de competență a EPPO este mai severă, EPPO poate totuși să-și exercite competența dacă infracțiunea respectivă a fost instrumentală pentru săvârșirea infracțiunii care face obiectul articolului 22 alineatul (1), dacă a fost săvârșită pentru a asigura impunitatea actelor care intră în sfera de competență a EPPO sau dacă a fost instrumentală pentru tranzacția, transferul sau eliminarea produselor infracțiunii care face obiectul articolului 22 alineatul (1);

2. există un motiv să se creadă că prejudiciul cauzat sau care riscă să fie cauzat intereselor financiare ale Uniunii de activitatea infracțională în cauză depășește prejudiciul cauzat sau care riscă să fie cauzat altei victime;
 3. investigația ar putea avea repercusiuni la nivelul Uniunii sau ar putea aduce atingere reputației Uniunii, inclusiv cazurile în care reputația Uniunii ar putea fi compromisă la nivel național sau local.
- d) EPPO își exercită competența cu privire la orice altă infracțiune care este indisolubil legată de comportamentul infracțional care face obiectul articolului 22 alineatul (1), în conformitate cu articolul 22 alineatul (3) și articolul 25 alineatul (3) din Regulamentul EPPO. O infracțiune este considerată indisolubil legată de altă infracțiune, printre altele, atunci când:
1. decizia separată privind urmărirea penală a uneia dintre acestea poate genera consecințe *ne bis in idem* în cadrul investigării, urmăririi penale sau judecării celeilalte;
 2. ambele infracțiuni au fost săvârșite prin intermediul aceleiași activități materiale și au fost motivate de aceeași intenție;
 3. faptele care compun infracțiunile respective au fost săvârșite ca parte a executării aceluiași plan infracțional în scopul atingerii același obiectiv comun;
 4. comportamentul ilicit specific care compune una dintre infracțiuni este legat în timp, în spațiu și prin obiect de cealaltă, constituind un tot indisolubil;
 5. faptele subiacente acestor infracțiuni sunt interconectate astfel încât o investigație, urmărire penală sau judecare separată a infracțiunilor în cadrul unor proceduri diferite ar diviza în mod artificial seria de evenimente care formează procesul natural de acțiune.
- e) Conform articolului 4 alineatul (1) din Directiva UE 2017/1371, EPPO își exercită competența în ceea ce privește infracțiunile de spălare a banilor care implică bunuri³ provenite din infracțiunile menționate la articolul 22 alineatul (1).
- f) Atunci când activitățile de spălare a banilor implică atât bunuri provenite din infracțiunile menționate la articolul 22 alineatul (1), cât și din orice alte infracțiuni, EPPO își exercită competența:
1. dacă pedeapsa maximă prevăzută prin dreptul intern pentru o infracțiune predicat care intră în domeniul de aplicare al articolului 22 alineatul (1) este mai severă decât pedeapsa maximă prevăzută pentru altă infracțiune predicat, cu excepția situației în care aceasta din urmă a fost instrumentală pentru săvârșirea infracțiunii care intră în domeniul de aplicare al articolului 22 alineatul (1);

³ În acest document, termenul „bunuri” este utilizat în conformitate cu definiția stabilită în recomandările GAFI: „Bunuri reprezintă toate categoriile de active, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, tangibile sau intangibile, precum și actele juridice sau documentele care atestă dreptul de proprietate asupra acestor active sau drepturile legate de acestea” (glosar).

2. dacă valoarea bunurilor provenite din infracțiunile menționate la articolul 22 alineatul (1) este mai mare decât valoarea bunurilor provenite din alte infracțiuni predicat
sau
3. dacă investigația ar putea avea repercusiuni la nivelul Uniunii sau ar putea aduce atingere reputației Uniunii, inclusiv cazurile în care reputația Uniunii ar putea fi compromisă la nivel național sau local.

3.3. Exercițarea competenței prin evocarea unei investigații cu referire la informații legate de un comportament infracțional, pe care EPPO le primește conform articolului 24 alineatul (2)

EPPO își exercită competența evocând o investigație atunci când sunt îndeplinite criteriile prevăzute la punctul 3.2 și cel puțin unul dintre următoarele criterii suplimentare:

- a) Investigația ar putea avea repercusiuni la nivelul Uniunii sau ar putea aduce atingere reputației Uniunii, inclusiv cazurile în care reputația Uniunii ar putea fi compromisă la nivel național sau local;
 - b) Funcționari sau alți agenți ai Uniunii, membri ai instituțiilor Uniunii sau alți funcționari publici⁴ sunt suspectați de săvârșirea, indiferent în ce calitate, a infracțiunii;
 - c) Investigația are o dimensiune transfrontalieră care implică cel puțin două state membre participante, plasând EPPO, ca parchet unic, într-o poziție mai eficace de investigare și urmărire penală;
 - d) Investigația are o dimensiune transfrontalieră, implicând atât statele membre participante, cât și cele neparticipante și/sau țări terțe, iar autoritățile naționale ale statului membru participant nu au întreprins nicio acțiune relevantă sau investigația este întârziată considerabil;
 - e) Autoritatea națională nu a întreprins și nu este susceptibilă sau în măsură să întreprindă acțiuni pertinente pentru a recupera integral prejudiciul adus intereselor financiare ale Uniunii;
 - f) Autoritatea națională nu a întreprins acțiuni semnificative de investigare;
 - g) Se ajunge la un acord între autoritățile naționale competente și EPPO cu privire la faptul că acesta din urmă este mai în măsură să investigheze sau să urmărească penal;
- sau

⁴ În prezentul document, termenul de „funcționar public” este utilizat conform definițiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (4) și considerentul 10 din Directiva (UE) 2017/1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin mijloace de drept penal (Directiva PIF) și la articolul 2 literele (a), (b) și (c) din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției, inclusiv funcționarii unei organizații internaționale publice.

- h) Există o nevoie urgentă de a soluționa una sau mai multe dintre următoarele situații, iar autoritatea națională responsabilă nu a întreprins acțiuni pertinente și nu este susceptibilă sau în măsură să întreprindă acțiuni pentru a o aborda:
1. pericolul concret ca produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni să fie disipate, vândute, transferate sau să fie indisponibilizate prin alte mijloace pentru confiscare;
 2. pericolul concret ca suspectul (suspecții) să încerce să se sustragă sau încearcă efectiv să se sustragă urmăririi penale și justiției;
 3. pericolul concret ca unul sau mai mulți martori-cheie să fie intimidați, vătămați sau abordați în vreun fel pentru a-și modifica declarația;
 4. pericolul concret ca probe importante să fie distruse, ascunse sau indisponibilizate prin alte mijloace;
 5. riscul ca prejudiciul adus intereselor financiare ale Uniunii să crească.

4. Sesizarea sau reacția la un conflict de competență conform articolului 25 alineatul (6)

4.1. Cadrul juridic

- a) Conform articolului 25 alineatul (6) din Regulamentul EPPO, în caz de dezacord între EPPO și autoritățile naționale de urmărire penală în ceea ce privește întrebarea dacă comportamentul infracțional intră în domeniul de aplicare al articolului 22 alineatul (2) sau (3) sau al articolului 25 alineatul (2) sau (3), autoritatea națională competentă este cea care decide asupra atribuirii competențelor în ceea ce privește urmărirea penală la nivel național.
- b) Deși regulamentul nu stabilește nicio procedură de sesizare a conflictului, se consideră că atât EPPO, cât și autoritatea națională de urmărire penală ar putea fi în măsură să solicite o decizie cu privire la competența în materie de investigare a cauzei.
- c) În lipsa unei proceduri specifice stabilite prin regulament, EPPO respectă normele stabilite prin dreptul intern privind soluționarea conflictelor de competență și se adresează autorității specificate de statul membru în cauză ca fiind cea potrivită pentru a decide cu privire la atribuirea competenței.
- d) EPPO primește informațiile în conformitate cu articolul 24 alineatul (3) numai în ceea ce privește cazurile menționate la articolul 25 alineatul (3). În acest caz, EPPO își poate exercita competența prin intermediul articolului 25 alineatul (6). Articolul 27 alineatul (1) prevede că EPPO ia decizia de a-și exercita sau nu dreptul de evocare la primirea tuturor informațiilor relevante conform articolului 24 alineatul (2). Considerentul 61 prevede că „în cazul în care o autoritate judiciară sau de aplicare a legii dintr-un stat membru inițiază o investigație cu privire la o infracțiune și consideră că EPPO nu și-ar putea exercita competența, respectiva autoritate informează EPPO cu privire la acest lucru, pentru a-i permite să aprecieze dacă ar trebui să își exercite competența”. EPPO

deține autonomie completă pentru a stabili dacă infracțiunea intră în sfera sa de competență.

- e) Aplicând prin analogie articolul 27 alineatul (3) din regulament, EPPO poate, de asemenea, să informeze autoritatea națională competentă cu privire la faptul că investigația a fost evaluată de EPPO ca intrând în sfera sa de competență și cu privire la intenția sa de a-și exercita dreptul de evocare. Prin urmare, EPPO poate solicita autorității naționale competente să raporteze informațiile în conformitate cu articolul 24 alineatul (2) din regulament.
- f) Cu toate acestea, dacă autoritatea națională competentă nu este de acord și decide să-și confirme opinia că EPPO nu și-a putut exercita competența în conformitate cu articolul 24 alineatul (3), EPPO își poate exercita competența prin intermediul articolului 25 alineatul (6), aplicabil în caz de dezacord între EPPO și autoritățile naționale de urmărire penală.
- g) În toate celelalte cazuri, inclusiv atunci când investigația vizează infracțiuni de criminalitate organizată și spălare de bani, autoritatea națională are obligația să informeze EPPO conform articolului 24 alineatul (2) și, în consecință, dacă EPPO consideră că trebuie să-și exercite competența, acesta își va exercita dreptul de evocare.
- h) Pe de altă parte, autoritatea națională de urmărire penală poate sesiza un „conflict pozitiv”⁵ de competență. După cum s-a menționat anterior, EPPO informează autoritatea națională competentă cu privire la orice decizie de a-și exercita sau de a se abține de la exercitarea competenței sale, în conformitate cu articolul 25 alineatul (5), articolul 24 alineatul (7), articolul 26 alineatul (2), articolul 26 alineatul (7) și articolul 27 alineatul (7). Ori de câte ori EPPO își exercită competența, fie prin inițierea, fie prin evocarea unei investigații, cu privire la orice comportament infracțional care intră în domeniul de aplicare al articolului 22 alineatul (2) sau (3) ori al articolului 25 alineatul (2) sau (3), autoritatea națională de urmărire penală are dreptul - după obținerea informațiilor relevante - să solicite autorității naționale competente să ia o decizie cu privire la instituția competentă să investigheze cazul.
- i) În ceea ce privește un posibil „conflict negativ”⁶ de competență, autoritățile naționale nu pot transfera sau trimite cazuri către EPPO, ci pot doar să informeze EPPO conform articolului 24 alineatul (2). După evaluarea informațiilor, EPPO poate decide să nu-și exercite competența și nu are obligația să sesizeze un „conflict negativ”. În acest caz, investigația rămâne în sarcina autorității naționale competente.
- j) Autoritatea națională competentă poate însă să sesizeze un „conflict negativ” ori de câte ori EPPO decide să nu-și exercite competența în ceea ce privește orice comportament infracțional care intră în domeniul de aplicare al articolului 22 alineatul (2) sau (3) ori al articolului 25 alineatul (2) sau (3).

⁵ În acest document, „conflict pozitiv” se referă la situațiile în care atât EPPO, cât și autoritatea națională de urmărire penală pretind că sunt competente să investigheze și să urmărească penal cazul.

⁶ În acest document, „conflict negativ” se referă la situațiile în care atât EPPO, cât și autoritatea națională de urmărire penală pretind că nu sunt competente să investigheze și să urmărească penal un caz și că această competență revine celeilalte autorități.

- k) Trebuie precizat că autoritatea națională poate sesiza un „conflict negativ” și în cazul unei trimeri a cazului de către EPPO conform articolului 34 alineatul (1). Astfel, conform articolului 34 alineatul (5), dacă EPPO decide să trimită la autoritatea națională un caz menționat la articolul 34 alineatele (2) și (3), aceasta din urmă poate decide să nu accepte preluarea cazului. Autoritatea națională nu are însă dreptul să respingă o trimitere a unui caz care intră sub incidența dispozițiilor articolului 34 alineatul (1). Singurul tip de investigație care poate fi trimisă unei autorități naționale conform articolului 34 alineatul (1), în cazul căreia poate fi sesizat un conflict negativ, vizează infracțiuni privind participarea la o organizație criminală, când se constată că scopul principal al activității infracționale nu este cel de a săvârși infracțiunile menționate la articolul 22 alineatul (1). Un dezacord între EPPO și autoritățile naționale de urmărire penală cu privire la întrebarea dacă respectivul comportament infracțional intră în sfera de aplicare a articolului 22 alineatul (2), și anume care este scopul principal al activității infracționale, poate fi adus în atenția autorității naționale competente pentru ca aceasta să ia o decizie conform articolului 25 alineatul (6).

4.2. Orientările EPPO în caz de dezacord care ar putea cauza un conflict de competență conform articolului 25 alineatul (6) din Regulamentul EPPO

- a) În cazul în care EPPO decide să sesizeze un conflict prin procedura stabilită la articolul 25 alineatul (6) din regulament, procurorul european delegat depune o cerere motivată la autoritatea națională competentă prin care solicită ca EPPO să fie declarat competent pentru investigarea cazului, dacă acest lucru este în conformitate cu legislația națională.
- b) Dacă EPPO primește informații potrivit cărora un procuror național a sesizat un conflict de competență conform articolului 25 alineatul (6) din Regulamentul EPPO, procurorul european delegat care instrumentează cazul, după consultarea cu procurorul european însărcinat cu supravegherea și, dacă este cazul, în conformitate cu legislația națională, depune un memoriu la autoritatea națională competentă. Procurorul european delegat care instrumentează cazul va explica motivele pentru care EPPO și-a exercitat competența și va furniza autorității naționale competente documentele relevante.
- c) Atunci când este necesar în vederea luării unei decizii în cunoștință de cauză în scopul aplicării articolului 25 alineatul (6), procurorul european delegat solicită informații relevante suplimentare aflate la dispoziția instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii și a autorităților statelor membre, conform articolului 24 alineatul (9).

ANEXA 2: ORIENTĂRI PRIVIND CRITERIILE PENTRU EVOCAREA CAUZELOR PENDINTE LEGATE DE INFRAȚIUNI CARE INTRĂ ÎN SFERA DE COMPETENȚĂ A EPPO ȘI CARE AU FOST SĂVÂRȘITE DUPĂ 20 NOIEMBRIE 2017

Conform articolului 120 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2017/1939 al Consiliului (denumit în continuare „Regulamentul EPPO”), EPPO este competent în ceea ce privește orice infracțiune care intră în sfera sa de competență și care a fost săvârșită după 20 noiembrie 2017, cu condiția ca investigația la nivel național să nu fi fost deja finalizată și ca rechizitoriul să nu fi fost înaintat unei instanțe conform articolului 27 alineatul (7) al doilea paragraf.

Cel mai probabil, în stadiul incipient al activității operaționale a EPPO, parchetele naționale vor informa EPPO, în temeiul articolului 24 alineatul (2) din Regulamentul EPPO, cu privire la un număr mare de cazuri în legătură cu care EPPO și-ar putea exercita dreptul de evocare.

Potrivit estimărilor primite de la statele membre, EPPO va primi informații cu privire la aproximativ 2 150 de cazuri în curs de soluționare (denumite în continuare „cazuri restante”). Conform articolului 27 alineatul (1) din Regulamentul EPPO, fiecare dintre aceste informații va activa termenul de 5 zile pentru luarea unei decizii privind exercitarea dreptului de evocare și, drept urmare, obligația de informare a autorităților naționale în consecință.

Potrivit principiilor de proporționalitate și necesitate, EPPO ar trebui să evoce doar acele cazuri în care exercitarea competenței sale ar contribui la continuarea investigației.

În această privință, articolul 40 alineatul (2) din Regulamentul intern de procedură al EPPO, care stabilește normele de verificare în scopul evocării, face referire la următoarele criterii generale:

- a. vechimea investigației;
- b. relevanța investigației în ceea ce privește asigurarea coerenței politicii de investigare și urmărire penală a EPPO;
- c. aspectele transfrontaliere ale investigației;
- d. existența altor motive specifice care sugerează că EPPO este mai în măsură să continue investigația.

În acest context, colegiul stabilește următoarele criterii specifice care vor fi avute în vedere de către procurorii europeni delegați pentru evocarea investigațiilor în curs de desfășurare privind infracțiuni săvârșite între 20 noiembrie 2017 și data la care EPPO preia sarcinile de investigare și de urmărire penală care îi sunt conferite în baza acestui regulament:

- a) EPPO va evoca:
 1. investigații care ar putea avea repercusiuni la nivelul Uniunii sau care ar putea aduce atingere reputației Uniunii, inclusiv cazurile în care reputația Uniunii ar putea fi compromisă doar la nivel național sau local;

2. investigații în cadrul cărora funcționari sau alți agenți ai Uniunii, membri ai instituțiilor Uniunii sau alți funcționari publici⁷ sunt suspecți de săvârșirea infracțiunii;
- b) Dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la punctul 1, EPPO poate totuși să evoc cazul dacă:
1. acest lucru este relevant pentru a asigura coerența politicii de investigare și de urmărire penală a EPPO sau
 2. există motive specifice care sugerează că EPPO este mai în măsură să continue investigația
și
 3. termenul rămas pentru investigare și termenul procedural pentru depunerea rechizitoriului sunt compatibile cu acțiunile de investigare care urmează să fie efectuate și nu pun în pericol încheierea normală a investigației.
- c) Fără a aduce atingere criteriilor stabilite mai sus, EPPO nu va evoca, în principiu, o investigație dacă aceasta a fost inițiată cu mai mult de doi ani înainte ca EPPO să devină operațional, conform articolului 120 alineatul (2), a doua teză din Regulamentul EPPO.
- d) În orice caz, EPPO va evoca investigațiile care intră în sfera sa de competență dacă se ajunge la un acord cu autoritățile naționale competente cu privire la această evocare.

⁷ În prezentul document, termenul de „funcționar public” este utilizat conform definițiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (4) și la considerentul 10 din Directiva (UE) 2017/1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin mijloace de drept penal (Directiva PIF) și la articolul 2 literele (a), (b) și (c) din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției, inclusiv funcționarii unei organizații internaționale publice.

ANEXA 3: ORIENTĂRILE COLEGIULUI EPPO PRIVIND CRITERIILE DE NEEVOCARE A CAUZELOR DE CĂTRE PROCURORII EUROPENI DELEGAȚI

Procurorul european delegat ia în considerare următoarele orientări pentru a decide să nu evoce o cauză care vizează infracțiuni care au cauzat sau riscă să cauzeze intereselor financiare ale Uniunii un prejudiciu mai mic de 100 000 EUR, conform articolului 27 alineatul (8) din Regulamentul EPPO:

Fără a aduce atingere competențelor camerei permanente în această privință, procurorii europeni delegați decid, în mod independent și fără întârzieri nejustificate, să nu evoce o cauză privind astfel de infracțiuni, cu excepția cazului în care:

- a) Funcționari publici, astfel cum sunt definiți la articolul 4 alineatul (4) din Directiva (UE) 2017/1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin intermediul dreptului penal, sunt suspectați că au săvârșit, în orice calitate, infracțiunea;
- b) Investigația vizează o organizație criminală în conformitate cu articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul EPPO;
- c) Investigația ar putea avea repercusiuni la nivelul Uniunii sau ar putea aduce atingere reputației Uniunii, inclusiv cazurile în care reputația Uniunii ar putea fi compromisă la nivel național sau local;
- d) Investigația are o dimensiune transfrontalieră care implică cel puțin două state membre care participă la instituirea EPPO, plasând EPPO, ca parchet unic, într-o poziție mai eficace de investigare și urmărire penală;
- e) Investigația are o dimensiune transfrontalieră, implicând atât statele membre participante, cât și state membre care nu participă la instituirea EPPO, precum și/sau țări terțe, iar autoritățile naționale nu au întreprins nicio acțiune relevantă sau investigația este întârziată considerabil;
- f) Autoritatea națională nu a întreprins și nu este susceptibilă sau în măsură să întreprindă acțiuni pertinente pentru a recupera integral prejudiciul adus intereselor financiare ale Uniunii;
sau
- g) Există o nevoie urgentă de a soluționa una sau mai multe dintre următoarele situații, iar autoritatea națională responsabilă nu a întreprins acțiuni pertinente și nu este susceptibilă sau în măsură să întreprindă acțiuni pentru a o aborda:
 1. pericolul concret ca produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni să fie disipate, vândute, transferate sau să fie indisponibilizate prin alte mijloace pentru confiscare;
 2. pericolul concret ca suspectul (suspecții) să încerce să se sustragă sau încercă efectiv să se sustragă urmăririi penale și justiției;
 3. pericolul concret ca unul sau mai mulți martori-cheie să fie intimidați, vătămați sau abordați în vreun fel pentru a-și modifica declarația;

PARCHETUL
EUROPEAN

4. pericolul concret ca probe importante să fie distruse, ascunse sau indisponibilizate prin alte mijloace;
5. riscul ca prejudiciul adus intereselor financiare ale Uniunii să crească.

ANEXA 4: ORIENTĂRI PRIVIND CRITERIILE DE TRIMITERE A CAZURILOR CĂTRE AUTORITĂȚILE NAȚIONALE COMPETENTE

În temeiul articolului 34 alineatul (3) și în conformitate cu articolul 9 alineatul (2) din Regulamentul EPPO, colegiul emite orientări generale care să permită camerelor permanente să trimită o cauză către autoritățile naționale competente în următoarele cazuri:

- sunt vizate infracțiuni care au cauzat sau care riscă să cauzeze intereselor financiare ale Uniunii prejudicii mai mici de 100 000 EUR, în cazul în care colegiul consideră că, în funcție de gradul de gravitate al infracțiunii sau de complexitatea procedurilor într-un caz particular, nu este nevoie să se investigheze sau să se urmărească penal un caz la nivelul Uniunii și că ar fi în interesul eficientizării investigării sau a urmăririi penale
- sunt vizate infracțiunile menționate la articolul 3 alineatul (2) literele (a) și (b) din Directiva (UE) 2017/1371, dacă prejudiciul cauzat sau care riscă să fie cauzat intereselor financiare ale Uniunii nu depășește prejudiciul cauzat sau care riscă să fie cauzat unei alte victime.

Conform articolului 34 alineatul (3) al patrulea paragraf din Regulamentul EPPO, aceste trimiteri includ, de asemenea, orice infracțiuni legate în mod indisolubil din sfera de competență a EPPO, astfel cum se menționează la articolul 22 alineatul (3).

1. Infracțiuni care au cauzat sau riscă să cauzeze intereselor financiare ale Uniunii prejudicii mai mici de 100 000 EUR

În temeiul articolului 34 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul EPPO, în ceea ce privește infracțiunile care au cauzat sau riscă să cauzeze intereselor financiare ale Uniunii prejudicii mai mici de 100 000 EUR, Camera permanentă poate trimite cazul autorităților naționale competente, cu excepția cazului în care:

- a) Funcționari publici, așa cum sunt definiți la articolul 4 alineatul (4) din Directiva (UE) 2017/1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin intermediul dreptului penal, sunt suspectați că au săvârșit, în orice calitate, infracțiunea;
- b) Investigația vizează o organizație criminală în conformitate cu articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul EPPO;
- c) Investigația ar putea avea repercusiuni la nivelul Uniunii sau ar putea aduce atingere reputației Uniunii, inclusiv cazurile în care reputația Uniunii ar putea fi compromisă numai la nivel național sau local;
- d) Investigația are o dimensiune transfrontalieră care implică cel puțin două state membre care participă la instituirea EPPO și/sau care implică atât state membre participante, cât și state membre neparticipante și state membre și/sau țări terțe, punând EPPO, ca parchet unic, într-o poziție mai bună de investigare și urmărire penală;

- e) Nu există motive să se considere că autoritatea națională nu ar lua măsuri pertinente pentru a recupera pe deplin prejudiciul adus intereselor financiare ale Uniunii;
- f) Există o nevoie urgentă de a soluționa una sau mai multe dintre următoarele situații și există motive să se considere că autoritatea națională responsabilă nu ar întreprinde acțiuni pertinente pentru a o aborda:
 - 1. pericolul concret ca produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni să fie disipate, vândute, transferate sau să fie indisponibilizate prin alte mijloace pentru confiscare;
 - 2. pericolul concret ca suspectul (suspecții) să încerce să se sustragă sau să fie deja în curs de a încerca să se sustragă urmăririi penale și justiției;
 - 3. pericolul concret ca unul sau mai mulți martori-cheie să fie intimidați, vătămați sau abordați în orice fel pentru a-și modifica declarația;
 - 4. pericolul concret ca probe importante să fie distruse, ascunse sau indisponibilizate prin alte mijloace;
 - 5. riscul ca prejudiciul adus intereselor financiare ale Uniunii să crească.

2. Infracțiunile menționate la articolul 3 alineatul (2) literele (a) și (b) din Directiva (UE) 2017/1371 și situațiile în care prejudiciul cauzat sau care riscă să fie cauzat intereselor financiare ale Uniunii nu depășește prejudiciul cauzat sau care riscă să fie cauzat unei alte victime

În ceea ce privește infracțiunile menționate la articolul 3 alineatul (2) literele (a) și (b) din Directiva (UE) 2017/1371, când prejudiciul cauzat sau care riscă să fie cauzat intereselor financiare ale Uniunii nu depășește prejudiciul cauzat sau care riscă să fie cauzat unei alte victime, Camera permanentă poate, la cererea celeilalte victime, să trimită cauza la autoritățile naționale competente dacă:

- a) Cealaltă victimă este o instituție sau un organism public al unui stat membru și
- b) Autoritatea națională competentă este mai în măsură să investigheze sau să urmărească penal.